

[Jørgen Gram.]

skaffes kontant Kapital som Laan, hvorfor vi ikke kan gaa bort fra denne Lovgivning paa nuværende Tidspunkt.

Jeg kan paa mit Partis Vegne fuldt ud slutte mig til de Grunde, der er nævnt, til den foreslaaede Forlængelse af Udpantningsfristen, og den er jo ogsaa tiltraadt af det socialdemokratiske Parti, men der er et Spørgsmaal, som bør tages op, nemlig om ikke Fristen skal udskydes yderligere 1 eller 2 Maaneder. Sagen er nemlig den, at den nugældende Lov ligesom de tidligere er opbygget paa, at det naturlige Tidspunkt for Betaling af de om Foraaret modtagne Varer er straks efter Høsten, inden den 1. Oktober. Det vil sige, at Kornet saa skal tærskes og sælges, men dette er jo kun rigtigt for de forholdsvis faa større Gaarde, hvis Drift er lagt an paa Kornsalg. Selv om disses Antal med den nye Svineordning er øget, saa er dog det tidlige Efteraar ikke den heldigste Salgstid. Bortset fra i Fjor er Kornprisen næsten altid ret stærkt stigende hen mod Foraaret, og saafremt det er muligt, maa alle, maaske lige med Undtagelse af Kornhandlerne, være interesserede i, at Landmændene kan faa mest muligt i deres Lomme af den sæsonmæssige Stigning. I Aar, da Kornordningen med Indmalings tvangen, efter hvad det ser ud til, først sent bringer Kornprisen op til den forudsete Højde, er der yderligere Grund til at skubbe Salgstiden ud, maaske ogsaa ud over de her foreslaaede 2 Maaneder.

Jeg vil især gøre opmærksom paa, at det for den langt overvejende Del af Landbrugerne ikke er en naturlig Vej at sælge Korn for at betale Gæld. Loven benyttes jo lige saa meget af de smaa som af de større Landbrugere, og de smaa er i langt større Tal end de større. Baade i de mindre og i de mellemstore Brug er de hjemmeavlede Foderenheder — ogsaa Kornet — et Gennemgangsled, et Raastof. Indtægten kommer først, naar den forædlede Produktion er fremskaffet og Pengene kommer hjem for Smør, Svin og Æg. Dette kan ikke være sket allerede om Efteraaret. Jeg ser derfor ikke rettere, end at Bestemmelsen om Kornsalget til Indfrielse af Høstpantebreve nok skal blive staaende, jeg har heller ikke noget imod, at Forfaldsdatoen fastholdes til 1. Oktober, men jeg vil have Tillidsforholdet mellem Købmænd og Kunder udviklet: Købmanden skal kunne bevare sin Ret længere hen mod Foraaret, samtidig med at Landmanden fritages for at sælge paa et uheldigt Tidspunkt for senere at maatte købe den samme Vare tilbage. Det koster

altid Penge, ogsaa til Fragt, og disse Penge er smidt ud, hvortil kommer den Stigning, der gaar i de forkerte Lommer. Over et længere Tidsrum vil den enkelte faa Lejlighed til at afvikle sit Gældsforhold gennem sine forædlede Produkter. Slagterier og Mejerier er jo, som Følge af Trangen, i udstrakt Grad blevet taget i Anvendelse som Forbindelsesled mellem Kreditor og Debitor. Det er sørgeligt, at det har været nødvendigt, og maaske vilde de ogsaa helst være fri, men jeg har det Indtryk, at de med Smidighed har hjulpet mange over Vanskelighederne. Købmanden ønsker jo i Almindelighed at staa i et godt Forhold til sine Kunder, selv om han naturligvis gerne ser, at disse omsætter deres Varer gennem ham to Gange — i dette Tilfælde dog den ene Gang for meget.

Jeg vil henstille til Landbrugsministeren, at han tager disse Forhold op til Overvejelse. Om det er nødvendigt, at Udlægsforretningen foretages af Sognefogeden, er jeg ikke i Stand til at afgøre, der foreligger for mig ikke noget Bevis for, at dette er absolut nødvendigt, men det kan jo drøftes i det Udvalg, som maatte blive nedsat.

Viggo Hansen: Jeg finder ingen Anledning til en lang Motivering af Lovforslaget, idet jeg synes, at de anførte Grunde i Bemærkningerne er saa lodige, at det ikke er nødvendigt. Vi kan fuldt ud tiltræde en Udsættelse paa Grund af Mund- og Klovesyggeafspærringerne og de lave Priser paa Kornet, men vi mener, at en Udvalgsbehandling er om ikke just nødvendig, saa dog betimelig af de Grunde, som den højtærede Landbrugsminister fremførte. Vi skal gerne medvirke til en hurtig Behandling i dette Udvalg, navnlig under Hensyn til det fremrykkede Tidspunkt, og jeg skal tilsige vor velvillige Behandling af Lovforslaget.

Oluf Pedersen: Vi har fra Retsforbundets Side principielt tiltraadt Lovforslaget om Fortrinsret i Høsten. Her drejer det sig jo ikke om at ofre Statsmidler, men blot om, at de, der har Penge til gode, faar en Forlængelse af deres Panterettigheder, og det kan man jo ikke have noget imod. Jeg vilde ikke have noget imod, om Udvidelsen var blevet endnu længere, og at det altid omfattede Aarets Høst. Vi vilde heller ikke have haft noget imod, at Loven var blevet gjort permanent, saaledes at den ikke skulde fornyes hvert Aar. Jeg tror, at alle Parter vilde være vel tjent med, at man, naar det drejer sig om den Slags Forhold, ordnede det saadan, at der ikke skulde en Ændring til hvert Aar, men at der blev